Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (devátého senátu)

26. října 2017 *

„Veřejná služba – Úředníci – Cedefop – Povýšení – Povyšování za rok 2015 – Rozhodnutí, že žalobce nebude povýšen do platové třídy AD 12 – Články 44 a 45 služebního řádu – Srovnání zásluh – Povinnost uvést odůvodnění – Implicitní zamítnutí stížnosti – Odpovědnost“

Ve věci T-601/16,

Georges Paraskevaidis, bytem v Auderghem (Belgie), zastoupený S. Pappasem, advokátem,

žalobce,

proti

Evropskému středisku pro rozvoj odborného vzdělávání (Cedefop), zastoupenému M. Fuchs, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s A. Duron, advokátkou,

žalovanému,

jejímž předmětem je návrh na základě článku 270 SFEU znějící na zrušení rozhodnutí ředitele Cedefop ze dne 4. listopadu 2015, že žalobce nebude v rámci povyšování za rok 2015 povýšen do platové třídy AD 12, a na náhradu újmy, která měla žalobci tímto rozhodnutím údajně vzniknout,

TRIBUNÁL (devátý senát),

ve složení S. Gervasoni, předseda, L. Madise a R. da Silva Passos (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobce, G. Paraskevaidis, byl dne 1. července 1988 jmenován úředníkem v platové třídě A 7 na generálním sekretariátu Rady Evropské unie. Dne 15. července 1996 byl dočasně přidělen do Evropského střediska pro rozvoj odborného vzdělávání (Cedefop), kam nastoupil jako dočasný zaměstnanec na funkci administrátora a poté vedoucího administrativy.

* Jednací jazyk: francouzština.

2 S účinností od 1. ledna 1999 byl žalobce převeden k Cedefop, kde byl jmenován úředníkem v platové třídě A 5 platovém stupni 2. V roce 2002 byl přeřazen na místo poradce pro administrativní reformu.

3 V okamžiku změny služebního řádu úředníků Evropské unie (dále jen „služební řád“), která vstoupila v platnost dne 1. května 2004, byl žalobce zařazen ve funkční skupině administrátorů (AD) v platové skupině AD 11.

4 Dne 1. září 2003 byl žalobce dočasně přidělen do Evropské agentury pro obnovu (EAO) a dne 16. ledna 2007 nastoupil zpět do Cedefop jako vedoucí oddělení financí a veřejných zakázek. Tou dobou byl zařazen v platové třídě AD 11 platovém stupni 5.

5 Dne 1. března 2011 dosáhl žalobce platového stupně 8, tj. nejvyššího platového stupně v rámci platové třídy AD 11. Požádal tedy o povýšení do platové třídy AD 12, a to nejprve v rámci povyšování za rok 2010 e-mailem ze dne 18. května 2011 a poté v rámci povyšování za rok 2011 e-mailem ze dne 3. října 2011. Těmto žádostem však nebylo vyhověno.

6 Souběžně požádal žalobce dopisem ze dne 18. května 2011 o zohlednění doby odpracované v EAO a bodů za zásluhy, které tam obdržel, ve snaze podpořit svůj služební postup v rámci Cedefop. Tato žádost byla zamítnuta v podstatě proto, že žalobce nebyl dočasně přidělen do EAO v zájmu služby, tedy jako úředník, nýbrž na vlastní žádost a ve svém vlastním zájmu, a tudíž jako dočasný zaměstnanec, a že u Cedefop není zvykem zohledňovat takové pracovní zkušenosti pro účely posouzení zásluh kandidáta na povýšení.

7 Dne 9. ledna 2014 podal žalobce řediteli Cedefop jako orgánu oprávněnému ke jmenování žádost na základě čl. 90 odst. 1 služebního řádu, jejímž prostřednictvím namítal, že již 20 let nebyl povýšen. Této žádosti nebylo vyhověno.

8 Žalobcův nadřízený zaslal dne 31. března 2015 oddělení lidských zdrojů seznam úředníků navržených k povýšení. Na tomto seznamu bylo zařazeno i jméno žalobce, nicméně s upřesněním, že jeho povýšení je až druhořadou prioritou.

9 Dne 6. srpna 2015 vedoucí oddělení „Zdroje a podpora“ Cedefop zveřejnil seznam úředníků způsobilých k povýšení. Jméno žalobce na něm bylo uvedeno mezi úředníky, kteří mohli aspirovat na platební třídu AD 12.

10 Jméno žalobce naproti tomu nefigurovalo na seznamu úředníků sestaveném řídícím výborem dne 14. října 2015, jejichž povýšení bylo navrženo orgánu oprávněnému ke jmenování.

11 Dne 4. listopadu 2015 sestavil orgán oprávněný ke jmenování seznam povýšených úředníků, na němž chybělo žalobcovo jméno (dále jen „napadené rozhodnutí“).

12 Dne 29. ledna 2016 podal žalobce na základě čl. 90 odst. 2 služebního řádu proti napadenému rozhodnutí stížnost, která byla orgánu oprávněnému ke jmenování oznámena dne 3. února 2016. V ní uvedl, že v napadeném rozhodnutí došlo ke zjevně nesprávnému posouzení a že je toto rozhodnutí v rozporu s články 44 a 45 služebního řádu a se zásadami rovnosti a legitimního očekávání. Ve stížnosti byl rovněž obsažen návrh na náhradu újmy.

13 Dne 19. dubna 2016 přednesl žalobce ústně před odvolacím výborem argumenty na podporu své stížnosti.

14 Středisko Cedefop na tuto žádost neposkytlo výslovnou odpověď ani ve lhůtě čtyř měsíců upravené služebním řádem, ani později.

15 Žalobce nastoupil zpět do služebního poměru v Radě dne 1. února 2016.

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

16 Návrhem došlým soudní kanceláři Soudu pro veřejnou službu Evropské unie dne 22. června 2016 podal žalobce projednávanou žalobu, původně zapsanou do rejstříku pod číslem F-31/16.

17 Podle článku 3 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2016/1192 ze dne 6. července 2016 o přenesení pravomoci rozhodovat v prvním stupni spory mezi Evropskou unií a jejími zaměstnanci na Tribunál (Úř. věst. 2016, L 200, s. 137) byla projednávaná věc předána Tribunálu ve stavu, v němž se nacházela ke dni 31. srpna 2016, a musí být napříště projednávána v souladu s jednacím řádem Tribunálu. Projednávaná věc byla zapsána do rejstříku pod číslem T-601/16 a přidělena devátému senátu.

18 Vzhledem k tomu, že účastníci řízení nežádali o konání jednání podle čl. 106 odst. 1 jednacího řádu, rozhodl Tribunál (devátý senát) na základě čl. 106 odst. 3 jednacího řádu, jelikož měl věc za dostatečně objasněnou na základě podkladů obsažených v soudním spise ve věci, že bude rozhodováno bez konání ústní části řízení.

19 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí;

– uložil Cedefop povinnost nahradit mu majetkovou a nemajetkovou újmu;

– uložil Cedefop náhradu nákladů řízení.

20 Cedefop navrhuje, aby Tribunál:

– prohlásil žalobu za částečně nepřípustnou;

– zamítl žalobu jako neopodstatněnou v plném rozsahu;

– zamítl návrh na náhradu údajně vzniklé újmy;

– uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí

21 Na podporu návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí předkládá žalobce tři žalobní důvody. První žalobní důvod vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění. Druhý žalobní důvod vychází z porušení článků 44 a 45 služebního řádu a zásad rovného zacházení a práva na služební postup. Třetí žalobní důvod vychází z porušení povinnosti jednat s náležitou péčí a zásady legitimního očekávání.

22 V rámci prvního žalobního důvodu žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí trpí nedostatkem odůvodnění. V tomto směru zdůrazňuje, že uvedené rozhodnutí tvoří pouhý seznam jmen povýšených úředníků a že rozhodnutí o zamítnutí jeho stížnosti neobsahuje naprosto žádné odůvodnění, neboť se jedná o rozhodnutí implicitní.

23 Žalobce uvádí, že tedy nebylo poskytnuto skutečné odůvodnění, a to ani během postupu před zahájením soudního řízení, ani v případě jeho předchozích žádostí o povýšení. Žalobce má za tedy to, že se nemohl seznámit s důvody, proč mezi povýšenými úředníky není uvedeno jeho jméno.

24 Žalobce tvrdí, že jedinými zdroji informací, které měl v tomto ohledu k dispozici, byly pouhé zvěsti, podle nichž mu bylo povýšení do platové třídy AD 12 odepřeno z důvodu, že by tak byl zařazen do vyšší platové třídy než jeho přímý nadřízený a také náměstek ředitele Cedefop. Žalobce upřesňuje, že i kdyby se tyto úvahy potvrdily, nemohly by být platným důvodem pro odepření povýšení.

25 Žalobce dále zdůrazňuje, že když je dané rozhodnutí – tak jako v projednávané věci – zcela bez odůvodnění, pak z rozsudků ze dne 3. října 2006, Nijs v. Účetní dvůr (T-171/05, EU:T:2006:288, body 41 až 47), a ze dne 8. října 2008, Barbin v. Parlament (F-81/07, EU:F:2008:125, bod 28), vyplývá, že vady odůvodnění nelze zhojit ve fázi soudního řízení. Napadené rozhodnutí tedy podle něj musí být na tomto základě zrušeno navzdory vysvětlením Cedefop poskytnutým v žalobní odpovědi.

26 Žalobce dodává, že nemožnost zhojit ve fázi soudního řízení vady odůvodnění aktu, který nepříznivě zasahuje do právního postavení, je potvrzena pravidlem shody mezi stížností a žalobou, neboť mu toto pravidlo zakazuje uplatňovat nové žalobní důvody v průběhu soudního řízení, když ani nezná odůvodnění rozhodnutí, jehož legalitu napadá. Domnívá se, že taková situace vede k narušení rovnosti, neboť tak administrativa fakticky získává lepší postavení než on.

27 Žalobce dále zpochybňuje argumentaci Cedefop, podle níž lze napadené rozhodnutí považovat za dostatečně odůvodněné již na základě skutečnosti, že byl obeznámen se svými hodnotícími posudky, s připomínkami ke své výkonnosti a s interní zprávou ze dne 19. července 2013. Uvádí, že kdyby bylo v projednávané věci takové argumentaci přisvědčeno, znamenalo by to totéž co zbavit článek 296 SFEU a jeho právo na účinnou právní ochranu podle článku 47 Listiny základních práv Evropské unie veškerého užitečného účinku.

28 Dále sice žalobce připouští, že jeho žádost o pracovní místo v Radě předcházela přijetí napadeného rozhodnutí, uvádí však, že tato v předstihu podaná žádost byla odůvodněna opatrností, aby se mohl vypořádat s eventualitou, že by mu novým rozhodnutím bylo povýšení odepřeno.

29 Žalobce zdůrazňuje, že odůvodnění napadeného rozhodnutí nemohl znát tím spíše, že byl zařazen na seznam úředníků či pracovníků, které navrhl k povýšení řídící výbor Cedefop.

30 Cedefop má za to, že naprostou absenci odůvodnění sice nelze zhojit podáním odůvodnění v průběhu řízení, nicméně napadené rozhodnutí bylo vydáno v kontextu žalobci známém, který mu umožňoval posoudit jeho opodstatněnost, takže uvedené rozhodnutí musí být v souladu se zásadami stanovenými judikaturou považováno za dostatečně odůvodněné. Cedefop uvádí, že tyto zásady byly ostatně připomenuty v rozsudku ze dne 3. října 2006, Nijs v. Účetní dvůr (T-171/05, EU:T:2006:288), který žalobce sám cituje na podporu své argumentace.

31 Cedefop zaprvé připomíná, že se povyšování zakládá na procesních pravidlech, která žalobce vzhledem ke své funkci nemohl neznat a která byla v projednávané věci uplatněna objektivně a správně.

32 Cedefop zadruhé tvrdí, že žalobce znal obsah a výsledek svých hodnocení a věděl o četných připomínkách ke způsobu řízení své skupiny a o dalších pochybeních a nesrovnalostech zmíněných v interní zprávě ze dne 19. července 2013 obsažené v jeho osobním spise. Cedefop v tomto ohledu trvá na tom, že žalobce v bodě 19 své stížnosti jasně označil výhrady, které vůči němu byly vyjádřeny, takže nemůže platně tvrdit, že se nemohl seznámit s důvody, proč mezi povýšenými úředníky nebylo uvedeno jeho jméno.

33 Cedefop zatřetí uvádí, že žalobcovu tvrzení o nepochopení smyslu napadeného rozhodnutí, které u něj mělo vyvolat frustraci a přimět jej k návratu do Rady, protiřečí skutečnost, že nejzazší datum pro podání žádosti o pracovní místo, které nyní žalobce zastává v Radě, předcházelo datu vydání uvedeného rozhodnutí. Z toho podle Cedefop vyplývá, že žalobce byl schopen předvídat obsah tohoto rozhodnutí, což naznačuje, že tedy dostatečně znal kontext, v němž bylo vydáno.

34 Pokud jde dále o zařazení žalobcova jména na seznam úředníků, které řídící výbor Cedefop navrhl k povýšení, Cedefop připomíná, že v projednávané věci bylo správně postupováno v řízení upraveném jeho obecnými prováděcími ustanoveními (Cedefop/DGE/10/2011 a Cedefop/DGE/11/2011) a že žalobcovo jméno sice bylo uvedeno na konsolidovaném seznamu všech úředníků způsobilých k povýšení sestaveném tímto řídícím výborem, nicméně nefigurovalo na seznamu tohoto řídícího výboru, který se týkal úředníků, jejichž povýšení bylo nakonec navrženo orgánu oprávněnému ke jmenování.

35 Cedefop uzavírá, že ze všech těchto okolností, a nikoli jen z obsahu osobního spisu žalobce, vyplývá, že znal kontext, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno.

36 V tomto ohledu je třeba připomenout, že cílem povinnosti uvést odůvodnění stanovené v čl. 25 druhém pododstavci služebního řádu, který pouze přebírá všeobecnou povinnost zakotvenou v článku 296 SFEU, je podle ustálené judikatury jednak poskytnout dotyčné osobě dostatečné údaje pro posouzení, zda je akt nepříznivě zasahující do jejího právního postavení opodstatněný, a možnost podat žalobu k soudu Evropské unie a jednak umožnit uvedenému soudu přezkoumat legalitu aktu (viz rozsudky ze dne 29. září 2005, Napoli Buzzanca v. Komise, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 57 a citovaná judikatura; ze dne 3. října 2006, Nijs v. Účetní dvůr, T-171/05, EU:T:2006:288, bod 36 a citovaná judikatura, a ze dne 13. září 2016, Pohjanmäki v. Rada, T-410/15 P, nezveřejněný, EU:T:2016:465, bod 77 a citovaná judikatura). Z toho vyplývá, že takto stanovená povinnost uvést odůvodnění představuje základní zásadu unijního práva, od níž se lze odchýlit pouze z naléhavých důvodů (rozsudky ze dne 29. září 2005, Napoli Buzzanca v. Komise, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 57; ze dne 3. října 2006, Nijs v. Účetní dvůr, T-171/05, EU:T:2006:288, bod 36, a ze dne 4. července 2007, Lopparelli v. Komise, T-502/04, EU:T:2007:197, bod 74). Význam této povinnosti, která je nedílnou součástí zásady řádné správy, jak vyplývá z čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny základních práv, byl po vstupu Lisabonské smlouvy v platnost posílen vložením čl. 15 odst. 1 a čl. 298 odst. 1 SFEU. Otevřená a efektivní evropská správa totiž musí úzkostlivě dodržovat ustanovení služebního řádu. Zejména odůvodnění každého aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení unijního pracovníka je nezbytnou podmínkou pro zajištění nerušeného pracovního prostředí v unijní administrativě, aby nevznikalo podezření, že řízení jejích pracovníků je založeno na svévoli či protekci.

37 Podle ustálené judikatury dále platí, že i když orgán oprávněný ke jmenování není povinen odůvodnit rozhodnutí o povýšení ve vztahu k jeho adresátovi ani ve vztahu k nepovýšeným kandidátům, má oproti tomu povinnost odůvodnit rozhodnutí o zamítnutí stížnosti podané nepovýšeným kandidátem podle čl. 90 odst. 2 služebního řádu, přičemž odůvodnění tohoto zamítavého rozhodnutí se má shodovat s odůvodněním rozhodnutí, proti němuž stížnost směřovala (viz rozsudky ze dne 21. května 2014, Mocová v. Komise, T-347/12 P, EU:T:2014:268, bod 41 a citovaná judikatura, a ze dne 13. září 2016, Pohjanmäki v. Rada, T-410/15 P, nezveřejněný, EU:T:2016:465, bod 79 a citovaná judikatura).

38 Odůvodnění tedy musí být podáno nejpozději při zamítnutí stížnosti (rozsudky ze dne 20. února 2002, Roman Parra v. Komise, T-117/01, EU:T:2002:35, bod 26, a ze dne 21. května 2014, Mocová v. Komise, T-347/12 P, EU:T:2014:268, bod 41).

39 Mimoto dostatečnost odůvodnění napadeného aktu musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na skutkové a právní souvislosti, za nichž k jeho přijetí došlo (viz rozsudky ze dne 14. února 1990, Delacre a další v. Komise, C-350/88, EU:C:1990:71, bod 16 a citovaná judikatura, ze dne 13. září 2016, Pohjanmäki v. Rada, T-410/15 P, nezveřejněný, EU:T:2016:465,

bod 78, a ze dne 19. ledna 2017, Komise v. Frieberger a Vallin, T-232/16 P, nezveřejněný, EU:T:2017:15, bod 41). Vzhledem k tomu, že povyšování probíhá v souladu s článkem 45 služebního řádu na základě výběru, postačí, když se odůvodnění v případě zamítnutí stížnosti týká použití právních podmínek povyšování, včetně podmínek stanovených služebním řádem, na individuální situaci úředníka (viz rozsudky ze dne 20. února 2002, Roman Parra v. Komise, T-117/01, EU:T:2002:35, bod 27 a citovaná judikatura, a ze dne 29. září 2005, Napoli Buzzanca v. Komise, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 60).

40 Dále v případě naprosté absence odůvodnění před podáním žaloby nemůže být v souladu s ustálenou judikaturou tato absence napravena vysvětlením poskytnutým orgánem oprávněným ke jmenování po podání žaloby. V této fázi by už totiž takové vysvětlení neplnilo svou funkci, takže podáním žaloby zaniká možnost orgánu oprávněného ke jmenování napravit vady svého rozhodnutí prostřednictvím rozhodnutí, kterým se stížnost zamítá (rozsudek ze dne 9. prosince 1993, Parlament v. Volger, C-115/92 P, EU:C:1993:922, bod 23, viz také rozsudky ze dne 7. února 2007, Caló v. Komise, T-118/04 a T-134/04, EU:T:2007:37, bod 268 a citovaná judikatura, a ze dne 13. září 2016, Pohjanmäki v. Rada, T-410/15 P, nezveřejněný, EU:T:2016:465, bod 80 a citovaná judikatura).

41 Možnost napravit naprostou absenci odůvodnění po podání žaloby by ostatně zasáhla do práva na obhajobu, neboť žalobci by k předložení žalobních důvodů proti odůvodnění, s nímž se seznámil až po podání žaloby, zbývala už jen replika. Tím by byla porušena zásada rovnosti stran před unijním soudem (rozsudky ze dne 6. července 2004, Huygens v. Komise, T-281/01, EU:T:2004:207, bod 109, a ze dne 29. září 2005, Napoli Buzzanca v. Komise, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 62, viz také usnesení ze dne 8. března 2012, Marcuccio v. Komise, T-126/11 P, EU:T:2012:115, bod 47 a citovaná judikatura).

42 V případě, že stížnost byla zamítnuta implicitně, a tudíž bez formálního odůvodnění, přispívá ke vzniku sporu rozhodujícím způsobem právě chování administrativy, neboť dotyčná osoba je nucena – vzhledem k neexistující odpovědi na svou stížnost ve lhůtách stanovených v čl. 90 odst. 2 služebního řádu – obrátit se na Tribunál, aby se tak domohla řádného odůvodnění rozhodnutí, které bylo vůči ní vydáno. Tento postup orgánu oprávněného ke jmenování, který je v rozporu s požadavky na řádnou správu, přitom ve svém důsledku zpochybňuje rozdělení funkcí mezi administrativu na jedné straně a unijní soud na straně druhé, neboť se unijní soud stává jedinou a vůbec první instancí, před níž se dotyčná osoba může domoci odůvodnění v souladu s článkem 25 služebního řádu. To je o to více politováníhodné, že splnění povinnosti administrativy uvést odůvodnění během postupu před zahájením soudního řízení má za cíl umožnit dotyčné osobě, aby pochopila dosah rozhodnutí, které vůči ní bylo vydáno, a může ji případně přesvědčit o opodstatněnosti tohoto rozhodnutí, a tudíž zabránit zahájení soudního sporu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. září 2005, Casini v. Komise, T-132/03, EU:T:2005:324, bod 34).

43 Naproti tomu bylo judikováno, že pouhá nedostatečnost odůvodnění podaného během postupu před zahájením soudního řízení nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, pokud orgán oprávněný ke jmenování poskytne doplňující upřesnění během řízení (rozsudky ze dne 12. prosince 2002, Morello v. Komise, T-338/00 a T-376/00, EU:T:2002:314, bod 55 a citovaná judikatura, a ze dne 4. května 2005, Sena v. EASA, T-30/04, EU:T:2005:161, bod 71), přičemž však orgánu není dovoleno – z podobných důvodů, jaké byly připomenuty v bodech 40 až 42 výše – nahradit původní vadné odůvodnění zcela novým odůvodněním (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 29. září 2005, Napoli Buzzanca v. Komise, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 63 a citovaná judikatura).

44 Tribunál tak připustil, že počáteční nedostatečnost odůvodnění lze zhojit doplňujícím upřesněním podaným i v průběhu řízení, pokud měla dotyčná osoba již před podáním žaloby k dispozici informace tvořící alespoň nástin odůvodnění (viz rozsudky ze dne 20. února 2002, Roman Parra v. Komise, T-117/01, EU:T:2002:35, bod 30 a citovaná judikatura, ze dne 3. února 2005, Heurtaux v. Komise, T-172/03, EU:T:2005:34, bod 44 a citovaná judikatura, a ze dne 3. října 2006, Nijs v. Účetní dvůr, T-171/05, EU:T:2006:288, bod 45 a citovaná judikatura).

45 Dále bylo zejména v souvislosti s implicitním zamítnutím stížnosti na odepření povýšení judikováno, že rozhodnutí musí být považováno za dostatečně odůvodněné, bylo-li vydáno v kontextu, který je dotyčnému úředníkovi znám a umožňuje mu pochopit dosah rozhodnutí, které vůči němu bylo vydáno (viz rozsudky ze dne 15. září 2005, Casini v. Komise, T-132/03, EU:T:2005:324, bod 36 a citovaná judikatura; ze dne 29. září 2005, Napoli Buzzanca v. Komise, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 64 a citovaná judikatura, a ze dne 3. října 2006, Nijs v. Účetní dvůr, T-171/05, EU:T:2006:288, bod 45 a citovaná judikatura).

46 Avšak s ohledem na význam povinnosti uvést odůvodnění z hlediska práva na obhajobu, může kontext, v němž bylo vydáno rozhodnutí o nepovýšení, jež bylo na základě podané stížnosti implicitně potvrzeno, jen výjimečně představovat alespoň nástin odůvodnění takového rozhodnutí (rozsudek ze dne 29. září 2005, Napoli Buzzanca v. Komise, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 79, v tomto smyslu viz také rozsudky ze dne 9. března 2000, Vicente Nuñez v. Komise, T-10/99, EU:T:2000:60, bod 44, a ze dne 3. února 2005, Heurtaux v. Komise, T-172/03, EU:T:2005:34, bod 47). Za takových okolností, jako jsou okolnosti projednávané věci, se tedy nemůže jednat o nástin odůvodnění, chybí-li jakékoli informace orgánu oprávněného ke jmenování o konkrétní situaci žalobce a o srovnání jeho zásluh s ostatními úředníky způsobilými k povýšení z hlediska kritérií uvedených v článku 45 služebního řádu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 3. února 2005, Heurtaux v. Komise, T-172/03, EU:T:2005:34, body 46 až 50, a ze dne 23. října 2013, Verstreken v. Rada, F-98/12, EU:F:2013:156, body 31 a 32, viz také obdobně rozsudek ze dne 10. září 2009, Behmer v. Parlament, F-16/08, EU:F:2009:107, bod 32).

47 V projednávané věci je nesporné, že orgán oprávněný ke jmenování na stížnost neodpověděl výslovně, a zamítl ji tak implicitním rozhodnutím.

48 Proto je třeba zkoumat jednotlivé skutečnosti, na něž poukazuje Cedefop, a na základě pak určit, zda kontext, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno, umožňoval žalobci pochopit jeho dosah, a tudíž posoudit jeho opodstatněnost z hlediska kritérií stanovených v článku 45 služebního řádu.

49 V tomto ohledu je nutno úvodem připomenout, že žalobce přednesl dne 19. dubna 2016 před odvolacím výborem ústně argumenty uplatněné na podporu stížnosti (viz bod 13 výše). Cedefop však netvrdí, že bylo žalobci při této příležitosti poskytnuto vysvětlení – byť neúplné – k důvodům napadeného rozhodnutí.

50 Kromě toho Cedefop zaprvé tvrdí, že žalobce zastával takové funkce, že nutně znal pravidla platná v oblasti povyšování a musel chápat, že tato pravidla byla v rámci povyšování za rok 2015 použita na jeho případ správně a objektivně. Tato skutečnost však není relevantní, neboť pouhá eventuální žalobcova znalost kritérií zohledňovaných pro účely povýšení nemůže být zaměňována se znalostí způsobu, jakým byla tato kritéria použita na jeho situaci (v tomto smyslu viz obdobně rozsudek ze dne 10. září 2009, Behmer v. Parlament, F-16/08, EU:F:2009:107, bod 33 a citovaná judikatura).

51 Totéž platí pro zprávu ředitele Cedefop ze dne 9. března 2015 zaslanou všem pracovníkům Cedefop, na niž tento ředitel poukazuje v projednávané věci. V této zprávě totiž ředitel Cedefop pouze obecně popsal kritéria, která jsou uplatňována v rámci povyšování za rok 2015, a to kritéria hovořící pro i proti povýšení úředníků. Z toho plyne, že uvedená zpráva nemohla žalobci nijak umožnit, aby pochopil, jak byla tato kritéria na jeho situaci použita.

52 Zadruhé Cedefop uvádí, že žalobce věděl o četných výhradách, které vůči němu byly vysloveny po stránce profesní, a to nejen v souvislosti s řízením jeho skupiny, ale také v souvislosti s různými nesrovnalostmi v postupech zadávání veřejných zakázek.

53 V tomto ohledu je pravda, že z hodnotících posudků žalobce za roky 2012 až 2014 vyplývá, že mohl být předmětem kritického hodnocení zejména v souvislosti s řízením jeho skupin. V hodnotícím posudku za rok 2012 totiž hodnotitel zejména uvedl, že v průběhu tohoto roku očekával „rozvážnější a koordinovanější metodu práce ze strany [žalobce] a členů jeho skupiny“, ale že „[toho] za první

pololetí nebylo zcela dosaženo, neboť se v útvaru občas objevovalo napětí“. V tomtéž posudku se uvádí, že navzdory dosaženému pokroku „měl ještě [žalobce] potíže s optimálním rozložením své pracovní doby […] a s delegováním úkolů na členy své skupiny“, přičemž hodnotitel uvedl, že žalobce byl i nadále „příliš zaměstnaný předěláváním, vylepšováním či zdokonalováním práce svých podřízených“ na úkor času věnovaného „plnění priorit a obecných cílů, před které byl jeho útvar postaven, přímému řízení své skupiny a řešení konfliktů“. V hodnotícím posudku za rok 2013 hodnotitel mimo jiné uvedl, že „je ještě třeba učinit jistý pokrok [ze strany žalobce] k zajištění odpovídající komunikace se členy jeho útvarů, k efektivnímu řešení konfliktů a k hladkému provádění reportingu a plánování a uplatňování administrativních lhůt“. Konečně v hodnotícím posudku za rok 2014, tj. v posledním hodnotícím posudku žalobce před napadeným rozhodnutím, hodnotitel uvedl, že žalobce je „mnohem zběhlejší v sepisování pravidel a revizi dokumentů než v řízení lidských zdrojů“ a že stále ještě věnuje příliš velkou část své pracovní doby „přepracovávání, vylepšování či zdokonalování dokumentů, je-li žádán o technické stanovisko“. Hodnotitel opět vyjádřil politování nad tím, že tento čas nemohl být věnován „prioritám a obecným cílům, před které je jeho útvar postaven, a přímému řízení jeho skupiny“, a uvedl, že od žalobce bude v roce 2015 očekávat „rozvážnější a koordinovanější metodu práce pro něj samotného i jeho skupinu“.

54 Hodnotící posudky žalobce za roky 2012 až 2014 však obsahovaly také jistá kladná hodnocení žalobcovy práce.

55 Zejména z hodnotícího posudku za rok 2014 totiž vyplývá, že byl žalobce „angažovaný“, „pracoval dlouhé dny“ a byl „osobou, s níž bylo příjemné spolupracovat“, a náměstek ředitele Cedefop v tomtéž posudku zdůraznil, že žalobce „dosáhl všech vytýčených cílů na kvalitní úrovni“, a vyzdvihl jeho silnou „angažovanost a smysl pro povinnost“.

56 V obecnější rovině – jak vyplývá z hodnotících posudků za rok 2012 až 2014 – bylo celkové hodnocení žalobce považováno za uspokojivé, přičemž jeho výkonnost byla v průběhu každého z těchto roků vyhodnocena stupněm III, tj. „dobrá výkonnost odpovídající úrovni požadované pro zastávané pracovní místo“.

57 V hodnotících posudcích za roky 2012 a 2013 se mimoto hovoří o zlepšení řídících schopností žalobce. Z hodnotícího posudku za rok 2012 totiž vyplývá, že žalobce absolvoval školení z oblasti řízení s cílem zlepšit své schopnosti v této oblasti a že od tohoto roku „sepisoval akční plán a získané poznatky začal uplatňovat v praxi“. V tomtéž posudku se však hovořilo o možnostech dalšího zdokonalení žalobce v tomto ohledu. Následujícího roku zaznamenal hodnotitel v hodnotícím posudku za rok 2013 „pokrok [žalobce] v řízení skupiny“ a zejména „pořádání pravidelných schůzí útvaru“. Hodnotitel sice zdůraznil, že „ještě zbývá učinit jistý pokrok“, uvedl však, že žalobce „více delegoval své kontrolní funkce […] s cílem získat čas pro své přímější a více organizační řídící úkoly“, a uznal tedy „úsilí [vynaložené žalobcem] ke zlepšení jeho [řídících schopností]“.

58 Konečně je třeba uvést, že spolupodepisující úředník v hodnotícím posudku za rok 2014 uvedl, že žalobce v podstatě „splnil všechny vytýčené cíle na kvalitní úrovni“ a že jeho „silná angažovanost a smysl pro povinnost jsou velmi oceňované“.

59 Za těchto okolností je nutno mít za to, že samotná existence kritických zmínek v hodnotících posudcích žalobce za roky 2012 až 2014 mu neumožňovala pochopit, jak byla na jeho situaci použita kritéria stanovená v článku 45 služebního řádu, jimiž bylo – poté, co Cedefop provedl porovnání zásluh úředníků způsobilých k povýšení v rámci povyšování za rok 2015 – odůvodněno rozhodnutí, že žalobce v rámci tohoto povyšování nebude povýšen.

60 Mimoto žádný z jedenácti dopisů a e-mailů, na něž Cedefop odkazuje v rámci prvního žalobního důvodu a které jsou uvedeny v přílohách B.15 a B.19 až B.28, nemůže představovat vysvětlení – a to ani nedostatečné – ke způsobu, jakým orgán oprávněný ke jmenování posoudil zásluhy žalobce v rámci povyšování za rok 2015 z hlediska kritérií stanovených v článku 45 služebního řádu.

61 Pokud jde nejprve o dva e-maily ze dne 9. ledna 2015 mezi pracovníky Cedefop podílejícími se na hodnocení žalobce, které jsou uvedeny v příloze B.26, stačí totiž konstatovat, že nebyly adresovány žalobci. Vzhledem k tomu, že nic ve spise nenaznačuje, že by mu byla v průběhu správního řízení zaslána kopie těchto e-mailů, nemohou tyto dokumenty v žádném případě představovat ani nástin odůvodnění.

62 Pokud jde dále o ostatní dokumenty, na něž Cedefop odkazuje a z nichž většina předchází vydání napadeného rozhodnutí o více než rok a některé i o více než pět, či dokonce sedm let, je pravda, že tyto dokumenty dokládají, že žalobce věděl o jistých výhradách, které vůči němu byly vyjádřeny v souvislosti s jeho schopnostmi v oblasti řízení a s jeho postupem v některých věcech týkajících se veřejných zakázek.

63 Kdyby se však připustilo, že již pouhá negativní hodnocení určitého pracovníka mohou tvořit nástin odůvodnění, pak by za takových okolností, jako jsou okolnosti projednávané věci, mohl být ohrožen cíl postupu před zahájením soudního řízení upraveného v čl. 90 odst. 2 služebního řádu, tj. – v souladu s ustálenou judikaturou – smírné řešení sporů vzniklých v době podání stížnosti (rozsudky ze dne 7. března 1996, Williams v. Účetní dvůr, T-146/94, EU:T:1996:34, bod 44, a ze dne 3. prosince 2015, Cuallado Martorell v. Komise, T-506/12 P, EU:T:2015:931, bod 64).

64 Takovýto přístup by totiž orgánu oprávněnému ke jmenování umožňoval opřít se o jakýkoli údaj z negativního hodnocení týkajícího se nepovýšeného kandidáta, o němž byl tento kandidát informován, a zprostit se tak povinnosti oznámit mu odůvodněné rozhodnutí o zamítnutí jeho stížnosti, kterážto povinnost vyplývá z čl. 90 odst. 2 druhého pododstavce služebního řádu a je konkrétním vyjádřením jednak požadavku podle čl. 25 druhého pododstavce služebního řádu, aby každé rozhodnutí nepříznivě zasahující do právního postavení bylo odůvodněno, a jednak práva na řádnou správu zaručeného článkem 41 Listiny základních práv.

65 Taková absence odpovědi na stížnost, která navíc byla podána proti rozhodnutí o nepovýšení, jež samo neobsahovalo žádné odůvodnění, přitom může vzbuzovat či posilovat u dotyčné osoby pocit nepochopení, či dokonce frustrace, a vytvářet tak příhodné klima k podání žaloby k unijnímu soudu, čemuž by se dalo případně vyhnout, kdyby orgán oprávněný ke jmenování jednal s požadovanou péčí.

66 Zatřetí se nelze ztotožnit s tvrzením Cedefop, že existenci nástinu odůvodnění napadeného rozhodnutí dokládá bod 19 stížnosti, kde žalobce uvedl, že „[jeho] nadřízený […] v ústním i písemném projevu vyjadřoval svou nespokojenost s tím, jak řídí svou skupinu“.

67 Toto konstatování totiž nanejvýš odráží žalobcovy dohady o jisté skutečnosti, kterou Cedefop mohl eventuálně zohlednit při hodnocení jeho zásluh v rámci povyšování za rok 2015. Z důvodů uvedených v bodech 63 až 65 výše však pouhá skutečnost, že nepovýšený kandidát o svém negativním hodnocení věděl, v zásadě nemůže nahrazovat odůvodnění rozhodnutí o nepovýšení, které je tento kandidát oprávněn očekávat od orgánu oprávněného ke jmenování v odpověď na svou stížnost.

68 Cedefop v tomto ohledu nemůže argumentovat rozsudkem ze dne 24. února 2010, P v. Parlament (F-89/08, EU:F:2010:11), v němž Soud pro veřejnou službu v souvislosti s rozhodnutím o propuštění uvedl, že „ze samotného znění stížnosti […] podané žalobkyní vyplývá, že nahlédnutím do svého osobního spisu se mohla seznámit s návrhem na propuštění“, a „byla tedy schopna zjistit, že tento návrh a následně i sporné rozhodnutí vycházely z ‚narušení důvěry v osobní i politické rovině mezi [ní] a p. [A. M.], nezařazeným poslancem, který byl jejím přímým administrativním vedoucím‘ “. Situace, o niž jde v projednávané věci, totiž není srovnatelná, neboť ze spisu nijak nevyplývá, že měl žalobce možnost seznámit se v průběhu správního řízení s jakýmkoli dokumentem Cedefop, ve kterém by bylo uvedeno, v jakém směru byly výhrady k jeho schopnostem v oblasti řízení skupiny důvodem pro rozhodnutí o jeho nepovýšení po provedení srovnávacího posouzení zásluh podle článku 45 služebního řádu.

69 Konečně začtvrté je třeba uvést, že sama skutečnost, na niž poukázalo středisko Cedefop, a sice že žalobce podal žádost o pracovní místo v Radě více než měsíc před přijetím napadeného rozhodnutí, může nanejvýše naznačovat – jak vyplývá z vlastních vysvětlení žalobce – že se obával svého nepovýšení a chtěl si takto zajistit možnost opustit Cedefop, pokud mu nebude vyhověno. Tato okolnost naproti tomu nijak nedokládá, že by si byl žalobce již od tohoto okamžiku jistý, že nebude povýšen, a tím spíše, ani že by věděl o důvodech rozhodnutí o nepovýšení.

70 Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce před tím, než se seznámil s žalobní odpovědí, mohl nanejvýš tušit, že výhrady k jeho schopnostem v oblasti řízení u Cedefop a jistá pochybení v jeho postupu v některých veřejných zakázkách mohly mít vliv na hodnocení jeho zásluh v rámci povyšování za rok 2015.

71 Naproti tomu žádnou ze skutečností, na něž poukázalo středisko Cedefop, nelze doložit, že byl žalobce před podáním projednávané žaloby schopen pochopit, jak byly tyto výhrady zohledněny při použití kritérií pro hodnocení zásluh v oblasti povyšování podle článku 45 služebního řádu na jeho situaci. Z toho plyne, že kontext, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno, nelze považovat za odůvodnění tohoto rozhodnutí, a to ani za odůvodnění nedostatečné.

72 Proto je třeba prvnímu žalobnímu důvodu vyhovět a napadené rozhodnutí zrušit bez nutnosti zkoumat druhý a třetí žalobní důvod. Za těchto okolností není ani nutné se vyslovovat k tvrzením, jimiž Cedefop namítá přípustnost jistých skutečností uvedených v žalobě, které podle něj zdaleka překračují rámec projednávaného sporu, a jsou tedy pro jeho řešení irelevantní.

K návrhu na náhradu újmy

73 Žalobce žádá náhradu nemajetkové a majetkové újmy, která mu údajně vznikla v důsledku vydání napadeného rozhodnutí.

74 Žalobce v tomto ohledu nejprve k nemajetkové újmě uvádí, že naprostá absence odůvodnění napadeného rozhodnutí představovala zvlášť závažné pochybení orgánu oprávněného ke jmenování, jež mu mohlo způsobit vedle úhrady výloh soudního řízení také dodatečný stres a frustraci. Podle něj nelze takové pochybení spravedlivě odčinit pouhým zrušením uvedeného rozhodnutí.

75 Žalobce dále uvádí, že jeho nemajetková újma vyplývá rovněž z chování střediska Cedefop, které jej bez provedení skutečného posouzení zásluh ve smyslu článku 45 služebního řádu neoprávněně odmítlo povýšit navzdory jeho úsilí a konkrétním výsledkům, kterých dosáhl za šestnáct let práce v tomto unijním subjektu. Uvádí, že pocit křivdy, frustrace a zmaru, který v něm byl takto vyvolán, jej přesvědčil k opětovnému nástupu do Rady, v důsledku čehož se jeho rodina musela přestěhovat a přizpůsobit se novému působišti. Tato část nemajetkové újmy oceněná na 16 000 eur, což odpovídá 1 000 eur za rok trvání služebního poměru, je podle něj též oddělitelná od napadeného rozhodnutí, a k její náhradě by tedy mělo dojít nezávisle na tom, zda bude uvedené rozhodnutí zrušeno, či nikoli.

76 Pokud jde o majetkovou újmu, uplatňuje žalobce finanční újmu ve výši ztráty příjmu oproti situaci, ve které by se nacházel v případě svého povýšení, s tím, že tato částka má být navýšena o úrok z prodlení o sazbě stanovené Evropskou centrální bankou (ECB).

77 Cedefop s tímto návrhem na náhradu újmy nesouhlasí. Tvrdí, že jelikož napadené rozhodnutí není v žádném ohledu protiprávní, žalobce nedoložil žádné pochybení, jež by mohlo založit mimosmluvní odpovědnost Unie. Cedefop v tomto ohledu zdůrazňuje, že jelikož úředníkům nesvědčí žádný nárok na povýšení, nemůže se žalobce důvodně domáhat náhrady finanční újmy, která mu údajně vznikla. Stejně tak se domnívá, že mu nelze přičíst újmu, která údajně žalobci vznikla v důsledku jeho návratu do Rady, neboť žalobce si tuto možnost zvolil sám. To podle Cedefop dokládají kroky, které žalobce

podnikl již před přijetím uvedeného rozhodnutí, aby mohl Cedefop opustit. Cedefop konečně zdůrazňuje, že ocenění údajné nemajetkové újmy, jež provedl žalobce, se nezakládá na žádném výpočtu ani se neopírá o žádný právní základ.

78 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury v oblasti veřejné služby je vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie vázán na splnění souboru podmínek, kterými jsou protiprávnost jednání vytýkaného orgánům, skutečná existence újmy a existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a uplatňovanou újmou. Tyto tři podmínky jsou kumulativní, což znamená, že jakmile některá z nich není splněna, nemůže být odpovědnost Unie založena (rozsudek ze dne 1. června 1994, Komise v. Brazzelli Lualdi a další, C-136/92 P, EU:C:1994:211, bod 42, viz také rozsudky ze dne 16. prosince 2010, Komise v. Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, bod 45 a citovaná judikatura, a ze dne 17. května 2017, PG v. Frontex, T-583/16, nezveřejněný, EU:T:2017:344, bod 97 a citovaná judikatura).

79 Z toho vyplývá, že i když se prokáže pochybení unijního orgánu nebo instituce, může být odpovědnost Unie založena jen tehdy, pokud se žalobci mimo jiné podaří prokázat skutečnou existenci jeho újmy (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 9. listopadu 2004, Montalto v. Rada, T-116/03, EU:T:2004:325, bod 126 a citovaná judikatura, a ze dne 29. září 2005, Napoli Buzzanca v. Komise, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 98 a citovaná judikatura).

80 Pokud jde o majetkovou újmu, na niž žalobce poukazuje, a o část nemajetkové újmy, která mu dle jeho tvrzení vznikla v důsledku toho, že jej Cedefop odmítl povýšit bez skutečného posouzení jeho zásluh ve smyslu článku 45 služebního řádu, je třeba zdůraznit, že tvrzená újma v těchto případech vyplývá v podstatě z meritorní protiprávnosti, na niž je poukazováno ve druhém a třetím žalobním důvodu uplatňovaným v rámci návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí.

81 Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí trpí nedostatkem odůvodnění a musí být z tohoto důvodu zrušeno (viz bod 72 výše), je přitom třeba mít za to, že Tribunál není s to posoudit jeho opodstatněnost zkoumáním příslušných důvodů (viz obdobně rozsudek ze dne 29. září 2005, Napoli Buzzanca v. Komise, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 99). K tomu je totiž třeba připomenout, že jednou z funkcí odůvodnění je právě umožnit unijnímu soudu přezkoumat legalitu aktů, které jsou mu předloženy (viz bod 36 výše).

82 Podle čl. 266 prvního pododstavce SFEU je tedy na středisku Cedefop, aby určilo, jaká opatření vyplývající z tohoto rozsudku je třeba přijmout, a případně přijalo nové rozhodnutí opatřené odůvodněním (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 29. září 2005, Napoli Buzzanca v. Komise, T-218/02, EU:T:2005:343, bod 100, a ze dne 18. listopadu 2015, Diamantopoulos v. ESVČ, F-30/15, EU:F:2015:138, bod 33). V této fázi nemůže Tribunál usuzovat na existenci nepochybné majetkové újmy vyplývající toho, že bylo žalobci odepřeno povýšení, neboť musí být přijato nové rozhodnutí ředitele Cedefop.

83 Pokud jde o část nemajetkové újmy vyplývající z nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí, je nutno vzít v úvahu skutečnost, že se žalobce – jak vyplývá ze zkoumání prvního žalobního důvodu – poprvé seznámil s vysvětlením důvodů pro své nepovýšení v rámci povyšování za rok 2015 až z žalobní odpovědi, která mu byla doručena více než devět měsíců po podání stížnosti. To dokládá, že naprostá absence odůvodnění napadeného rozhodnutí jednak uvrhla žalobce do stavu nejistoty, pokud jde o důvody jeho nepovýšení, trvající dlouho po uplynutí lhůty, v níž měla být poskytnuta odpověď na stížnost, a jednak jej donutila zahájit soudní řízení, aby se v tomto ohledu domohl vysvětlení.

84 Pocit křivdy, nepochopení, či dokonce frustrace, který byl takto v žalobci vyvolán (viz bod 64 výše), lze přičíst pouze chování orgánu oprávněného ke jmenování v průběhu postupu před zahájením soudního řízení. Toto chování tak žalobci způsobilo konkrétní nemajetkovou újmu, kterou nelze vhodně odčinit pouhým zrušením napadeného rozhodnutí (viz obdobně rozsudky ze dne 12. prosince 2002, Morello v. Komise, T-181/00, EU:T:2002:313, body 131 a 132, a ze dne 15. září 2005, Casini v. Komise, T-132/03, EU:T:2005:324, bod 102).

85 Za těchto okolností má Tribunál při ocenění vzniklé újmy *ex æquo et bono* za to, že přisouzení částky 2 000 eur představuje odpovídající náhradu za část nemajetkové újmy, která dle tvrzení žalobce vyplývá z nedostatku odůvodnění napadeného rozhodnutí, a že je tedy třeba návrhu na náhradu újmy vyhovět pouze v tomto rozsahu.

K nákladům řízení

86 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Dále podle čl. 134 odst. 2 jednacího řádu rozhodne Tribunál o rozdělení nákladů řízení, je-li neúspěšných účastníků řízení více. Konečně podle čl. 135 odst. 2 jednacího řádu může Tribunál uložit účastníku řízení, a to i když měl úspěch ve věci, částečnou nebo i úplnou náhradu nákladů řízení, odůvodňuje-li to jeho chování, a to i před zahájením řízení, zejména pokud způsobil druhému účastníku řízení náklady, které Tribunál posoudí jako náklady způsobené bezdůvodně nebo zlovolně.

87 V projednávané věci neměl žalobce úspěch s částí návrhového žádání znějícího na náhradu újmy, takže Cedefop lze v této části sporu považovat za úspěšného účastníka řízení. Nicméně je třeba vzít v úvahu skutečnost, že napadené rozhodnutí trpí nedostatkem odůvodnění, že středisko Cedefop neprávem neodpovědělo na stížnost žalobce a že navíc neexistoval ani nástin odůvodnění, který by žalobci před podáním projednávané žaloby umožnil seznámit se s důvody, proč nebyl povýšen. Žalobce byl tedy nucen podat projednávanou žalobu, aby se s uvedeným odůvodněním seznámil, v důsledku samotného postupu Cedefop v průběhu správního řízení. Okolnosti projednávané věci tedy budou správně zohledněny uložením náhrady veškerých nákladů řízení středisku Cedefop.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (devátý senát)

rozhodl takto:

1) Rozhodnutí ředitele Evropského střediska pro rozvoj odborného vzdělávání (Cedefop) ze dne 4. listopadu 2015, že Georges Paraskevaidis nebude v rámci povyšování za rok 2015 povýšen do platové třídy AD 12, se zrušuje.

2) Středisku Cedefop se ukládá povinnost zaplatit G. Paraskevaidisovi částku 2 000 eur jako náhradu jemu vzniklé újmy.

3) Ve zbývající části se žaloba zamítá.

4) Středisku Cedefop se ukládá náhrada nákladů řízení.

Gervasoni Madise da Silva Passos

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 26. října 2017.

Podpisy.